

# Waterpokken

‘Ik heb ze!’ Jobs stem galmt door de brievenbus.

‘Wat heb je?’ roept Keetje terug.

‘Waterpokken,’ toetert Job. ‘Het zijn er wel duizend.’

Nieuwsgierig doet Keetje de voordeur open. Nu ziet ze het. Haar onderbuurling zit onder de blaasjes. Zijn wangen, zijn voorhoofd, zijn handen. Overal zitten rode bultjes, met geel spul in het midden.

‘Doet het pijn?’ vraagt Keetje.

Job schudt zijn hoofd. ‘Het jeukt een beetje. Maar ik mag er niet aan krabben.’

Keetje bekijkt Job nog eens goed. ‘Je lijkt wel een aardbei.’

Job haalt zijn schouders op. ‘Ik mag straks een waterijsje van papa,’ zegt hij. ‘Omdat ik zo zielig ben.’

Keetje slikt. Een waterijsje.

‘Ik wil ook waterpokken,’ zegt ze.

‘Je krijgt ze vanzelf,’ zegt Job. ‘Laat je armen eens zien?’

Keetje stroopt haar mouwen op. ‘Niks hè?’ zegt ze teleurgesteld.

‘En je benen?’

Maar ook op Keetjes benen zit niet één bultje.

‘Jammer,’ zegt Job. ‘Dan krijg alleen ik een ijsje.’ Hij likt zijn lippen af. ‘Ik ga snel naar papa toe! Dag!’ Met twee treden tegelijk holt hij de portiektrap af.

Keetje doet de voordeur dicht. Ze loopt naar de kamer en kijkt naar de tomaatjes die mama voor haar op tafel heeft gezet. Ze zucht. ‘Tomaatjes zijn ook best lekker,’ zegt ze tegen zichzelf.

Ze pakt een tomaatje en bijt het doormidden. Oeps. Een straal tomatenpitjes spuit uit haar mond. Heel haar arm zit onder de gele bolletjes. Keetje kijkt ernaar. Ineens begint ze te lachen. Ze heeft een idee!

Vijf minuten later komt Keetjes moeder de kamer binnenlopen. Ze pakt het lege bakje van tafel. 'Goed gedaan, Keetje, je hebt alle tomaatjes op.' Ze kijkt om zich heen. 'Waar zit je eigenlijk?'

'Tadaa!' Keetje springt tevoorschijn vanachter het gordijn, in haar onderbroek. 'Verrassing!'

Mama slaat haar hand voor haar mond. 'Wat heb jij nou?'

Keetje zit van onder tot boven onder de gele bultjes.

'Waterpokken,' zegt Keetje trots. 'Net als Job.'

Mama loopt naar Keetje toe. Ze raakt een bultje aan. Dan begint ze te lachen. 'Waterpokken?' zegt ze. 'Tomatenpitjespokken, zul je bedoelen. Hoe kom je erop?'

'Het was best veel werk om ze allemaal op te plakken,' zegt Keetje.

'Dat zal best.' Mama knikt begrijpend. 'Maar gelukkig is het niet veel werk om ze er weer af te halen. Kom maar snel in bad.'

Als Keetje tussen de schuimbellen zit, wast mama voorzichtig alle tomaatenpitjes van haar armen. En van haar benen.

'Toch jammer dat ik geen échte waterpokken heb,' zegt Keetje.

Mama wast Keetjes rug. Ineens stopt ze. 'Nou,' zegt ze. 'Ik geloof dat ik hier toch een rood vlekje zie. O jee. En daar nog een.'

'Krijg ik ze ook?' vraagt Keetje blij.

Mama knikt. 'Ik ben bang van wel. Wat vervelend.'

'Vervelend?' Keetje steekt haar armen in de lucht. 'Nee hoor. Ik ga ze straks meteen aan Job laten zien!'

En aan Jobs vader, denkt ze erachteraan. Wat een geluk. Krijgt ze toch nog een waterijsje!



# Half jarig

Job en Keetje zitten bij Keetje thuis aan tafel. Keetje heeft in elke hand een autootje. Ze laat de auto's zo hard mogelijk rond racen.

'Mag ik er ook een?' vraagt Job.

'Nee,' zegt Keetje. Ze geeft nog een beetje extra gas. De paarse auto vliegt bijna uit de bocht.

'Waarom niet?' vraagt Job. 'Je hebt er twee.'

'Omdat ik jarig ben,' verzint Keetje. Ze pakt de auto's van de tafel en drukt ze stevig tegen zich aan.

Job kijkt verbaasd. 'Je bent helemaal niet jarig.'

'O nee?' Keetje rent naar de slaapkamer. Daar is haar vader de was aan het opvouwen. 'Papa, wanneer ben ik jarig?'



‘Jarig?’ zegt papa. ‘Dat duurt nog een tijdje. In oktober pas.’ Hij loopt naar de huiskamer. Daar hangt een kalender aan de muur. ‘Even tellen. Mei, juni, juli, augustus, september, oktober.’ Dan draait hij zich om. ‘Hé, dat is toevallig. Je bent vandaag *precies* vier en een half.’

‘Dus ik ben niet jarig,’ zegt Keetje teleurgesteld.

‘Jawel,’ zegt papa. ‘Je bent *half* jarig.’ Hij geeft Job en Keetje een knipoog. ‘Wacht even.’ Hij verdwijnt de keuken in.

Als Keetjes vader de kamer weer binnenkomt, draagt hij een dienblad met daarop twee halve koeken. Ernaast staan twee halfvolle glazen limonade met twee half afgeknipte rietjes erin.

‘Gefeliciteerd met je halve verjaardag, Keetje!’ zegt papa. ‘Hiep, hiep hoera!’

Keetje en Job lachen. Ze zijn meteen vergeten dat ze een beetje ruzie hadden.

‘Lekker!’ zegt Job.

‘Krijg ik ook een cadeau?’ vraagt Keetje met haar mond vol.

‘Een net-alsof-cadeau,’ zegt papa. ‘Ogen dicht.’

Keetje knijpt haar ogen stijf dicht. Haar vader pakt de auto’s van de tafel en rolt ze in de krant. ‘Je mag kijken,’ zegt hij dan.

Keetje pakt het pakketje uit. Ze doet of ze heel verbaasd is. ‘Het zijn twee auto’s!’ roept ze. ‘Dank je wel!’

‘Graag gedaan,’ zegt papa. ‘En nu ga ik weer verder met de was.’

Zodra Job zijn halve koek op heeft, pakt hij de groene auto.

‘Ho,’ zegt Keetje. ‘Wat doe je?’

‘Ik ga met de auto spelen,’ zegt Job.

‘Maar ik heb hem net gekregen,’ zegt Keetje. ‘Omdat ik half jarig ben.’

Job denkt even na. ‘Als je half jarig bent, krijg je ook maar een half cadeau. Dus ik mag met deze.’

Keetje kijkt hem verrast aan. ‘Je hebt gelijk,’ zegt ze. ‘Wie het hardst kan?’

Job start de motor al. ‘Klaar voor de start? Af!’

# De treurwilg

‘Opa, ik ken een mop.’ Keetjes opa heeft Job en Keetje van school gehaald. Ze lopen door het park naar huis.

‘O jee,’ zegt opa.

‘Ik heb hem van de juf geleerd.’

Job giechelt. ‘Hij is echt leuk.’

Opa blijft staan, midden op het pad. ‘Nou, kom maar op dan.’

Keetje begint. ‘Het is grijs, klein, zacht, heeft vier pootjes, zwarte kraaloojjes...’

‘Ik weet het!’ zegt opa. ‘Een muis!’

‘Nee, opa!’ Keetje schudt haar hoofd. ‘Ik was nog niet klaar!’

‘O, sorry,’ zegt opa. ‘Ik luister.’

Keetje begint opnieuw. ‘Het is grijs, klein, zacht, heeft vier pootjes, zwarte kraaloojjes en het BRULT.’

‘Als een leeuw?’ vraagt opa. ‘Tjonge. Dat is moeilijk.’ Hij denkt heel diep na.

Keetje en Job kunnen hun lach bijna niet inhouden.

‘Nee,’ zegt opa. ‘Ik weet het echt niet.’

‘Een muis die een leeuw nadoet!’

Job en Keetje proesten het uit.

Opa lacht mee. ‘Dat is een goeie. Jullie hebben wel een grappige juf, zeg.’

‘Het is een superjuf,’ zegt Job trots. Hij rent een rondje om de rozenstruiken. Een mevrouw op een bankje kijkt glimlachend toe.

Keetje trekt aan opa’s mouw. ‘Waarom lacht die mevrouw?’ fluistert ze.

Opa buigt zich naar haar toe. ‘Ik denk omdat het lente is. Van de lentezon wordt iedereen blij.’

Keetje kijkt om zich heen. ‘Behalve hij.’ Ze wijst naar een boom aan de rand van de vijver. Zijn blaadjes hangen slap naar beneden.



‘Dat is een treurwilg,’ zegt opa. ‘Die ziet er altijd verdrietig uit.’

‘O,’ zegt Keetje. ‘Misschien heeft hij ook geen oma meer.’

‘Dat zou kunnen,’ zegt opa.

‘Zal ik hem de mop vertellen? Daar vrolijkt hij vast van op.’

Opa steekt zijn duim omhoog. ‘Dat vind ik een geweldig idee.’

Keetje gaat vlak voor de boom staan. Ze haalt diep adem. ‘Het is grijs, klein, zacht, heeft vier pootjes, zwarte kraal oogjes en het brult.’

De boom reageert niet.

‘Een muis die een leeuw nadoet!’ zegt Keetje. Ze kijkt vol verwachting naar de boom. Zijn blaadjes hangen nog even slap als eerst.

‘Het werkt niet,’ zegt Keetje teleurgesteld. Ze kijkt opa aan.

‘Misschien snapte hij hem niet,’ zegt opa.

Keetje zegt niks.

‘Zullen we verstopperij doen?’ roept Job vanaf het grasveld.

Keetje rent naar hem toe. Ze kijkt nog één keer om naar de zielige boom. Toch jammer dat het niet gelukt is. Morgen vraagt ze aan de juf een nieuwe mop. Een nog leukere.

Keetje staat op haar tenen voor de piano. Heel voorzichtig pakt ze er een foto af.

‘Wat doe je?’ vraagt mama.

Keetje drukt de foto tegen zich aan. ‘Ik houd oma vast,’ zegt ze. ‘Ik mis haar.’

Mama loopt naar Keetje toe. Ze legt haar hand op Keetjes schouder. ‘Ik mis oma ook,’ zegt ze. ‘Elke dag. Maar gelukkig heb ik jou. Dat helpt.’

‘Echt?’ Verbaasd kijkt Keetje haar aan.

Mama knikt. ‘Omdat jij zo op oma lijkt.’

Keetje rent naar de spiegel. Ze bekijkt zichzelf van onder tot boven. Dan schudt ze haar hoofd. ‘Ik lijk helemaal niet op oma. Oma had geen staartjes. Of roze sokken.’

Mama glimlacht. ‘Dat is zo. Maar jij houdt wel veel van dieren.’

Keetje knikt. ‘Ik houd ook van bloemen.’

‘Zie je nou,’ zegt mama. ‘Oma ook. En ze hield van zingen.’

‘Ik ook!’ roept Keetje.

‘Precies. En oma had net zulke lieve ogen als jij. Dus als ik naar jou kijk, zie ik ook een beetje oma.’

Keetje denkt na. ‘Ik vind het fijn om op oma te lijken,’ zegt ze dan.

‘Dat is het ook,’ zegt mama. ‘Want oma was geweldig.’

Mama is even stil. Ze kijkt uit het raam.

‘Weet je wat ik het ergste vind?’ zegt ze.

Keetje schudt haar hoofd.

‘Dat ik oma nu nooit meer kan ruiken. Ze rook zo verschrikkelijk lekker.’

‘Naar appeltaart,’ zegt Keetje.



Mama knikt. 'Fris en zoet tegelijk. Dat kwam natuurlijk omdat ze zo vaak appeltaart bakte.'

'De lekkerste appeltaart van het land,' zegt Keetje.

'Van de wereld,' verbetert mama.

'En van de sterren en de maan,' zegt Keetje.

'Zo is het,' zegt mama. Ze snuit haar neus.

Keetje pakt mama's hand vast. 'Ik denk dat ik straks maar niet naar school ga.'

'Waarom niet?' vraagt mama. 'Voel je je niet lekker?'

'Jawel,' zegt Keetje. 'Maar dan kan ik jou troosten. En het is ook opruimdag.'



Mama aait over Keetjes haar. 'Dat hoeft niet, hoor. Ik red me wel.'

Dan heeft Keetje een nog veel beter idee. 'Als ik zo meteen op school zit, moet jij een appeltaart bakken. Dan ruikt het hier weer naar oma.'

Mama knijpt in Keetjes hand. 'Dat doe ik. En als jij thuiskomt, eten we hem samen op. Helemaal.'

Keetje kijkt naar de foto in haar hand. 'Lieve oma,' zegt ze. Ze geeft de foto een kus. En mama doet het ook. En dan zetten ze de foto heel voorzichtig terug op de piano.

